

Arrest

nr. 352 119 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 8 juni 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/10/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 28/01/2025 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.06/06/2025) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.06/06/2025) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende familieleden te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezondheidstoestand

Er zijn geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Enige middel: schending van :

- het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,*
- de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel*
- van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955) en schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder andere in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Verzoekende partij benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen.

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van hun bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekende partij is daarnaast de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM., waarnaar ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Door verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven en op het privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer verzoekende partij uit te wijzen.

Toepassing

Verzoekende partij heeft al geruime tijd geleden diens land verlaten en verblijft al sinds 28.01.2025 in België en dus al 1,5 jaar.

Na zijn aankomst in België heeft hij een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Hangende de procedure VIB werd steeds zijn AI verlengd.

Hij heeft in deze periode diens privéleven en gezinsleven uitgebouwd in België.

Het centrum van diens sociale, economische, culturele belangen ligt ondertussen in België.

Verzoekende partij wil diens privéleven ook nog verder uitbouwen in België op alle vlak.

Gedurende de periode van verblijf in België, heeft verzoekende partij zich aangepast aan het leven in België, inspanningen geleverd om zich te integreren en een netwerk van persoonlijke en sociale belangen opgebouwd.

Ook op professioneel vlak wil verzoekende partij een aanwinst zijn voor de Belgische arbeidsmarkt.

Verzoekende partij heeft al inspanningen geleverd maar wil nog verder inspanningen leveren waaruit de wil tot integratie in de Belgische samenleving nog verder zal blijken.

Verzoekende partij wil aldus verder duurzaam verblijf in België.

De huidige sociale en private banden van verzoekende partij bevinden zich derhalve in België.

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de lokale verankering, privéleven als aangetoond moet worden beschouwd.

De motivering van de verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden.

Het middel is dan ook gegrond.

Ook verwijst verwerende partij naar een verhoor van 06.06.2025 om het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven te beoordelen anno 2026.

Verwerende partij doet evenwel niet de moeite om verzoekende partij opnieuw te horen om diens beslissing BGV van 30.04.2026 te nemen.

Op deze manier is niet voldaan aan het recht om te worden gehoord.

Er is immers een periode van bijna één jaar verstreken. Verzoekende partij stelt dan ook vast dat de verwerende partij geen recent onderzoek, geen recent gehoor heeft gedaan met betrekking tot diens privéleven, gezinsleven, huis, belangen ... hoewel hij ondertussen het centrum van diens sociale, culturele en economische belangen heeft gevestigd in België en gezien ook het tijdsverloop.

Minstens moet aan verzoekende partij de kans en de mogelijkheid worden geboden om bijkomende informatie over diens situatie in België over te maken aan DVZ vooraleer huidige bestreden beslissing wordt genomen, quod non.

De periode dat verzoekende partij reeds in België verblijft (1,5 jaar waarvan een periode tijdens een procedure VIB), en het leven dat hij hier ondertussen al heeft opgebouwd... zijn allemaal elementen waarmee rekening diende te worden gehouden.

De verwerende partij kan verzoekende partij redelijkerwijze geen bevel geven om het grondgebied te verlaten zonder hieromtrent te motiveren, minstens opnieuw recent te onderzoeken.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de belangen van verzoekende partij voorop te stellen en de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Er is geen enkele belangenafweging gebeurd, rekening houdend met al deze elementen, althans heeft verzoekende partij hiervan geen kennis.

Om bovenstaande redenen is verzoekende partij van oordeel dat het enige middel gegrond is.”

2.2. Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij verwijst naar het gehoor van 6 juni 2025 om bijna een jaar later het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven te beoordelen en leidt daaruit de schending af van het hoorrecht.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaaldelijk heeft opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Ter zake moet worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt – zelfs niet beweert – dat erop zou wijzen dat zijn omstandigheden, sinds hij werd gehoord in juni 2025, zijn veranderd en dat niet langer zou kunnen worden gesteld dat hij ongehuwd is en geen in België of in een andere lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen of andere familieleden heeft. Hij toont dan ook niet aan dat, mocht hij recenter voor de afgifte van de bestreden beslissing zijn gehoord, het besluitvormingsproces een andere wending had kunnen nemen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij hem niet recent heeft gehoord met betrekking tot zijn privéleven, zijn huis en zijn belangen, terwijl hij hier reeds gedurende anderhalf jaar het centrum van zijn sociale, culturele en economische belangen heeft gevestigd, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is. Ook op dit punt kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daarbij moet erop worden gewezen dat het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). In strijd met wat verzoeker wil laten gelden, is de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier, op zich niet voldoende om een beschermenswaardig privéleven aan te nemen. Derhalve toont verzoeker noch aan dat hij enig belang heeft bij zijn betoog dat hij hierover niet recent werd gehoord, noch dat hij zich dienstig kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. In die optiek heeft verzoeker evenmin een belang bij zijn grief dat de verwerende partij hierover had moeten motiveren in de bestreden beslissing.

2.3. Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld. De aangevoerde schendingen van de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht om te worden gehoord zijn niet gegrond. Bij gebrek aan nadere toelichting over de overige door verzoeker aangevoerde vermeende schendingen, zijn deze middelonderdelen onontvankelijk.

2.4. Het beroep moet worden verworpen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op éénendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS